

Panium – číslo tři

Vidění a ustanovený čas: prorocká paralela

Jeff Pippenger

2025-02-28

Podobenství o deseti pannách se do posledního písmene opakuje v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc. Druhá kapitola knihy Abakuk předkládá jádro tohoto podobenství, když označuje vidění, které promlouvá na konci.

Postavím se na svou stráž a stanoviště zaujmu na věži; budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu pokárán. Hospodin mi odpověděl a řekl: Zapiš to vidění a zřetelně je vyryj na desky, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť to vidění platí ještě pro určený čas; ke konci promluví a nezkłame. I kdyby se oddalovalo, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se. Hle, duše toho, kdo se vypíná, není v něm přímá; ale spravedlivý bude žít svou vírou. Abakuk 2,1–4.

Také dvacátý sedmý verš jedenácté kapitoly knihy Daniel označuje „ustanovený čas“.

Srdce obou těchto králů bude nakloněno ke zlému, a u jednoho stolu budou mluvit lež; avšak neuspějí, neboť konec nastane teprve v ustanovený čas. Daniel 11,27.

„Vidění“, které ustanovuje Řím, je pro „ustanovený čas“ a dva králové, jejichž srdce směřuje k páchání zla a k mluvení lži u jednoho stolu, označují prorocký mezník, jenž nastává dříve, než vidění „promluví“. Před ustanoveným časem dva králové mluví „lži“, a když vidění promluví v ustanoveném čase, nelže. Ustanoveným časem je nedělní zákon v USA a setkání u stolu označuje počátek prorockého období. „Vidění“ se v dějinách naplňuje při nedělním zákonu, avšak je ustanoveno před nedělním zákonem. To je zjevné, neboť věrným je řečeno, aby na vidění čekali, a je jim řečeno, aby vidění vyhlásili. Nemohli by je vyhlásit před naplněním vidění, kdyby vidění ještě nebylo ustanoveno.

Jeremiáš představuje ty, kdo na vidění „čekají“:

Ach, Hospodine, ty víš: rozpomeň se na mne, navštiv mne a pomsti mne na mých pronásledovatelích; neodnímej mne v době své shovívavosti; věz, že pro tebe snáším pohanu. Tvá slova byla nalezena, i snědl jsem je; a tvé slovo mi bylo radostí a veselím srdce, neboť jsem nazván tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů. Nesedával jsem ve shromáždění posměvačů ani jsem se neradoval; seděl jsem osaměle pro tvou ruku, neboť jsi mne naplnil rozhořčením. Proč je má bolest ustavičná a má rána nevyléčitelná, která se zdráhá být uzdravena? Budeš mi docela jako lživý potok, jako vody, které vysychají? Proto takto praví Hospodin: Navrátíš-li se, opět tě přivedu, a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li drahé od ničemného, budeš jako má ústa. Oni ať se navrátí k tobě, ale ty se nenavracej k nim. A učiním tě tomuto lidu opevněnou bronzovou zdí; budou bojovat proti tobě, ale nepřemohou tě, neboť já jsem s tebou, abych tě zachránil a vysvobodil, praví Hospodin. A vysvobodím tě z ruky zlých a vykoupím tě z ruky ukrutníků. Jeremiáš 15:15–21.

Nedělní zákon ve Spojených státech amerických je místem, kde je vyznačen symbol „pamatování“. Právě tam se sobota, na niž se má stále pamatovat, stává závěrečnou zkušební otázkou. Právě tam je připomenuta nevěstka z Týru, která byla zapomenuta. Právě tam Bůh připomíná hříchy Babylóna a ukládá mu dvojnásobný soud.

Mezník, v němž je umístěno mluvení, je nedělní zákon ve Spojených státech amerických, neboť tam zemská šelma „mluví“ jako drak. V témže mezníku oslice v Balámově prorocké linii „mluví“. Když se narodí Jan Křtitel, jeho otec Zachariáš, jemuž bylo Bohem uloženo omezení nemluvit, „mluví“.

I stalo se, že osmého dne přišli obřezat dítě; a nazývali je Zachariášem podle jména jeho otce. Jeho matka však odpověděla a řekla: Nikoli; ale bude se jmenovat Jan. I řekli jí: Není nikoho z tvého příbuzenstva, kdo by se nazýval tímto jménem. A dávali znamení jeho otci, jak by chtěl, aby se jmenoval. I požádal o tabulku a napsal slova: Jeho jméno jest Jan. A všichni se divili. A jeho ústa se ihned otevřela a jeho jazyk se uvolnil; i mluvil a chválil Boha. Lukáš 1,59–64.

Při nedělním zákoně ve Spojených státech je smrtelná rána papežství uzdravena a ona se stává osmým královstvím, které je ze sedmi, když se USA, jejichž prezident Donald Trump je osmým prezidentem, který je ze sedmi. Ve stejném okamžiku je sto čtyřicet čtyři tisíc pozdviženo jako korouhev. Sto čtyřicet čtyři tisíc je osmou církví, která je ze sedmi. Při nedělním zákoně je vyznačeno číslo osm a osmého dne byl Jan obřezán a Zachariáš promluvil. Zachariáš znamená, že Bůh „rozpomněl se“. Nedělní zákon je padělkem pravého soboty, na niž se mělo „rozpomínat“. Při nedělním zákoně je „rozpomenuta“ nevěstka Týru. Právě při nedělním zákoně si Bůh „rozpomíná“ na hříchy Babylóna a zdvojnásobuje její soud.

Jeremiáš představuje ty, kteří zakusili první zklamání a kteří čekají na vidění, jež se opozdívá. Představuje věrné, kteří se v ustanovený čas stávají Božími ústy, když vidění promlouvá a nelže. Vidění, které promlouvá v ustanovený čas, předchází dva králové, kteří si u jednoho stolu navzájem říkají lži. Tato událost předchází nedělnímu zákonu, a proto se odehrává v dějinách Pania, jak je vyloženo ve verších třináct až patnáct, což je totéž období, kdy „lupiči z lidu“ ustanovují „vidění“.

A v těch časech se mnozí postaví proti králi jihu; i násilníci z tvého lidu se povýší, aby naplnili vidění; avšak padnou. Daniel 11,14.

„Lupiči“ jsou Řím a Řím v posledních dnech je katolicismus. Papež ustanovuje vidění a činí tak v období těsně před nedělním zákonem. Činí tak tím, že zasahuje v bitvě u Pania, kde Trump převládne nad Putinem. Tato bitva se odehrála roku 200 př. Kr., v témže roce, kdy pohanský Řím vstoupil do prorockých dějin. Pompeius Veliký dobyl Jeruzalém roku 63 př. Kr. K této události došlo během jeho tažení na Východ, když zasáhl do občanské války mezi hasmonejskými bratry Hyrkanem II. a Aristobulem II. Pompeius se postavil na stranu Hyrkana II., oblehl Jeruzalém a po tříměsíčním obléhání město nakonec dobyl. Tím byl označen konec judské nezávislosti a počátek římské kontroly nad tímto územím, které se později stalo provincií pod římskou nadvládou.

Před nedělním zákonem papež vstupuje jako přímlovce do dějin spojených s bitvou u Pania. Když vstupuje do prorockých dějin, jeho zjevení ustanovuje vidění; vidění, které bude ještě „mluvit“ v „ustanoveném čase“ nedělního zákona ve Spojených státech. „Vidění“, které se opozdilo, je nenaplněné předpovězení, jež označilo počátek doby prodlení v podobenství o deseti pannách. Zároveň označilo příchod druhého anděla ze tří andělů ve čtrnácté kapitole Zjevení. Nenaplněné předpovězení, které uvedlo období čekání, i povzbuzení „čekat“ na jeho naplnění, třebaže se opozdilo.

V dějinách milleritů skončila doba prodlení na táborovém shromáždění v Exeteru od 12. do 17. srpna 1844. Zklamání způsobené nenaplněnou předpovědí, uvádějící období čekání určené k dovršení charakteru u dvou tříd panen, bylo následováno vysvětlením dříve nenaplněné předpovědi. Vysvětlení v Exeteru určuje podrobnosti spojené s viděním v době jeho naplnění. Tytéž charakteristické rysy lze pozorovat v šestnácté kapitole Matoušova evangelia, když Kristus vzal své učedníky do Cesareje Filipovy. Od toho okamžiku Kristus učedníky přímo vyučoval o tom, co se mělo stát na kříži.

Od té chvíle začal Ježíš ukazovat svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých. Matouš 16,21.

Je třeba poznamenat, že právě citovaný verš se nachází mezi tím, kdy Ježíš označil Petrovo vyznání Ježíše jako Krista, Syna živého Boha, za vedené Duchem svatým. Potom, když je Kristus začal učit o přicházejícím kříži, Petr se tomuto poselství postavil na odpor a Kristus nazval Petra satanem. Poselství, které je odpečetěno, když je vidění upevněno, vytváří dvě třídy ctitelů, obě zastoupené Petrem.

Caesarea Philippi je Panium a obě vedou k určenému času kříže v linii Kristově, k 22. říjnu 1844 v milleritské historii a k nedělnímu zákonu dnes. Panium, Caesarea Philippi a táborové shromáždění v Exeteru jsou týměž prorockým mezníkem. Právě při tomto mezníku je vidění ustanoveno uvedením papeže do vyprávění. Ustanovení vidění předchází určenému času, neboť Caesarea Philippi předcházela kříži, táborové shromáždění v Exeteru předcházelo 22. říjnu 1844 a Panium v roce 200 př. Kr. předcházelo tomu, než Pompeius v roce 63 př. Kr. dobyl Jeruzalém. Někdy před nedělním zákonem v USA papež, který je nevěstkou Týru, vstoupí otevřeně do prorockých dějin. Když se tak stane, vidění je ustanoveno.

Vidění je ustaveno ve třetí zástupné válce jedenácté kapitoly. První zástupná válka znázorňuje poslední zástupnou válku, a proto bude poslední zástupná válka mít tytéž prorocké charakteristiky jako první. Král jihu, představený ve jménu Vladimír, znamenajícím vládce společenství, je smeten skrze spojenectví mezi papežem a prezidentem USA. Poslední papež bude osmým, který je z těch sedmi, v naplnění Zjevení sedmnácté kapitoly, a poslední prezident bude osmým, který je z těch sedmi, stejně jako praporec sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Vztah mezi papežem a prezidentem byl na počátku „tajným spojenectvím“ a také spojenectví osmého a posledního prezidenta s papežem bude „tajné“, neboť v tomto období je nevěstka z Týru prorocky „zapomenuta“. Spolupráce mezi Reaganem a papežem Janem Pavlem II. byla tajná, avšak zároveň se papež stal nejrozpoznatelnější tváří na zemi. To, co je „zapomenuto“ ohledně

nevěstky z Týru, která smilní se všemi králi země, je určitý zvláštní rys papežství, který zahrnuje všechny její hříchy do jedné kategorie vzpoury. Tímto rysem je nárok katolické církve na „neomylnost“. Tato skutečnost je natolik důležitá, aby byla rozpoznána, že nyní tento článek uzavřu kapitolou od sestry Whiteové. V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat, avšak až budete číst následující kapitolu z Velkého sporu, pamatujte, že téměř každý člen Trumpova kabinetu je římský katolík, s příměsí letničního hnutí a za stálého vlivu Franklina Grahama, který nedávno vyzval k veřejným modlitbám za antikrista biblického proroctví.

„Svoboda svědomí ohrožena“

„Protestanti nyní pohlíží na římský katolicismus s mnohem větší přízní než v dřívějších letech. V těch zemích, kde katolicismus nemá převahu a papeženci volí smířlivý postup, aby získali vliv, roste lhostejnost vůči naukám, které oddělují reformované církve od papežské hierarchie; stále více se prosazuje názor, že se přece jen v podstatných bodech nelišíme tak široce, jak se mělo za to, a že malý ústupek z naší strany nás přivede k lepšímu porozumění s Římem. Byl čas, kdy protestanti přikládali vysokou hodnotu svobodě svědomí, která byla tak draze vykoupena. Učili své děti mít papežství v opovržení a zastávali názor, že usilovat o soulad s Římem by znamenalo nevěrnost vůči Bohu. Jak nesmírně odlišné jsou však názory vyjadřované dnes!“

„Obhájci papežství prohlašují, že církev byla očerňována, a protestantský svět je nakloněn toto tvrzení přijmout. Mnozí namítají, že je nespravedlivé soudit dnešní církev podle ohavností a poštelostí, které provázely její vládu během staletí nevědomosti a temnoty. Její hroznou krutost omlouvají jako důsledek barbarství tehdejší doby a tvrdí, že vliv moderní civilizace změnil její smýšlení.“

„Zapomněli snad tito lidé na nárok neomylnosti, který si tato pyšná moc osobovala po osm set let? Tento nárok nebyl ani zdaleka odvolán; naopak byl v devatenáctém století potvrzen s větší rozhodností než kdykoli předtím. Jestliže Řím tvrdí, že ‚církev se nikdy nemýlila; ani se podle Písma nikdy mýlit nebude‘ (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), jak by se mohl zříci zásad, které řídily jeho postup v minulých věcích?“

„Papežská církev se nikdy nevzdá svého nároku na neomylnost. Vše, co učinila při svém pronásledování těch, kdo odmítají její dogmata, pokládá za správné; a nezopakovala by tytéž činy, kdyby se jí k tomu naskytla příležitost? Kéž by byla odstraněna omezení, která jí nyní ukládají světské vlády, a Řím navrácen ke své dřívější moci, a rychle by došlo k obnovení její tyranie a pronásledování.“

„Jeden známý spisovatel hovoří takto o postoji papežské hierarchie, pokud jde o svobodu svědomí, a o nebezpečích, která zvláště hrozí Spojeným státům v důsledku úspěchu její politiky: ‚Mnozí jsou nakloněni přičítat jakoukoli obavu z římského katolicismu ve Spojených státech fanatismu nebo dětinskosti. Takoví nevidí v povaze a postoji romanismu nic, co by bylo nepřátelské vůči našim svobodným institucím, ani nenacházejí nic zlověstného v jeho růstu. Srovnajme tedy nejprve některé ze základních zásad naší vlády se zásadami katolické církve.‘“

„Ústava Spojených států zaručuje svobodu svědomí. Nic není dražší ani základnější. Papež Pius IX. ve své encyklice ze dne 15. srpna 1854 řekl: ‚Absurdní a bludná učení neboli výlevy na obranu svobody svědomí jsou nejzloúbnějším bludem — morem, jehož se ze všech nejvíce třeba obávat ve státě.‘ Tentýž papež ve své encyklice ze dne 8. prosince 1864 uvrhl anathemu na ‚ty, kdo hájí svobodu svědomí a bohoslužby‘, a také na ‚všechny ty, kdo tvrdí, že církev nesmí užívat sílu‘.“

„Specifický postoj Říma ve Spojených státech neznámá změnu smýšlení. Je tolerantní tam, kde je bezmocný. Biskup O'Connor říká: ‚Náboženská svoboda je pouze trpěna, dokud nebude možno uskutečnit opak bez nebezpečí pro katolický svět.‘ ... Arcibiskup ze St. Louis kdysi řekl: ‚Kacířství a nevěra jsou zločiny; a v křesťanských zemích, jako například v Itálii a Španělsku, kde jsou všichni lidé katolíci a kde je katolické náboženství podstatnou součástí zemského zákona, jsou trestány jako jiné zločiny.‘ ...

„Každý kardinál, arcibiskup a biskup v katolické církvi skládá přísahu věrnosti papeži, v níž se vyskytují následující slova: ‚Kacíře, schizmatiky a vzbuřence proti našemu řečenému pánu (papeži) nebo jeho výše uvedeným nástupcům budu ze všech svých sil pronásledovat a potírat.‘ — Josiah Strong, *Our Country*, kap. 5, odst. 2–4.

„Je pravda, že v římskokatolickém společenství jsou opravdoví křesťané. Tisíce v této církvi slouží Bohu podle nejlepšího světla, jaké mají. Není jim dovolen přístup k Jeho slovu, a proto nerozeznávají pravdu. Nikdy nespatriili protiklad mezi živou službou srdce a koloběhem pouhých forem a obřadů. Bůh shlíží s lítostivou něžností na tyto duše, vychované ve víře, která je klamná a neuspokojující. Způsobí, aby paprsky světla pronikly hustou temnotou, která je obklopuje. Zjeví jim pravdu, jaká je v Ježíši, a mnozí ještě zaujmou své místo s Jeho lidem.

„Římanství jako systém však dnes není s Kristovým evangeliem v souladu o nic více než v kterémkoli dřívějším období své historie. Protestantké církve se nacházejí ve veliké temnotě, jinak by rozpoznaly znamení doby. Římská církev je ve svých plánech a způsobech působení dalekosáhlá. Užívá každého prostředku, aby rozšířila svůj vliv a zvětšila svou moc v přípravě na prudký a rozhodný zápas o znovuzískání vlády nad světem, o obnovení pronásledování a o zmaření všeho, co protestantismus vykonal. Katolicismus získává půdu na všech stranách. Podívejte se na vzrůstající počet jejích kostelů a kaplí v protestantských zemích. Pohleďte na oblibu jejích kolejí a seminářů v Americe, které protestanté v tak široké míře navštěvují. Pohleďte na vzrůst ritualismu v Anglii a na časté přechody do řad katolíků. Tyto skutečnosti by měly probudit úzkost všech, kdo si cení čistých zásad evangelia.“

„Protestanté zasahovali do papežství a protežovali je; činili kompromisy a ústupky, nad nimiž jsou i sami papeženci překvapeni a nedokáží jim porozumět. Lidé zavírají oči před skutečnou povahou římského katolicismu a před nebezpečími, jichž je třeba se obávat z jeho nadvlády. Lid je třeba probudit, aby se postavil na odpor postupu tohoto nejnebezpečnějšího nepřítele občanské a náboženské svobody.

„Mnozí protestanté se domnívají, že katolické náboženství je neatraktivní a že jeho bohoslužba je mdlým, bezvýznamným koloběhem obřadů. V tom se mýlí. Ačkoli je římský katolicismus založen na klamu, není to hrubý a neobratný podvod. Bohoslužebná služba římské církve je

nanejvýš působivým obřadním úkonem. Její nádherná okázalost a slavnostní obřady uchvacují smysly lidu a umlčují hlas rozumu i svědomí. Oko je okouzleno. Nádherné chrámy, působivá procesí, zlaté oltáře, drahokamy zdobené svatyně, vybraná malířská díla a znamenité sochařství oslovují lásku ke kráse. Také sluch je podmaněn. Hudba je nepřekonatelná. Plné tóny hluboce znějících varhan, splývající s melodií mnoha hlasů, když se nesou pod vysokými kopulemi a sloupovými loděmi jejich velkolepých katedrál, nemohou nevstisknout myslí pocit bázně a úcty.“

„Tento vnější lesk, okázalost a obřadnost, které jen zesměšňují touhy duše zemdlené hříchem, jsou důkazem vnitřní zkaženosti. Kristovo náboženství takové přitažlivé prostředky k tomu, aby se doporučilo, nepotřebuje. Ve světle zářícím z kříže se pravé křesťanství jeví tak čisté a půvabné, že žádná vnější ozdoba nemůže zvýšit jeho skutečnou hodnotu. Je to krása svatosti, tichý a pokorný duch, který má cenu před Bohem.“

„Skvělost stylu není nutně ukazatelem čistého, vznešeného myšlení. Vysoké pojetí umění, jemné vytržení vkusu, často existují v myslích, které jsou pozemské a smyslné. Satan jich často užívá k tomu, aby vedl lidi k zapomínání na potřeby duše, k tomu, aby ztráceli ze zřetele budoucí, nesmrtelný život, aby se odvraceli od svého nekonečného Pomocníka a žili pouze pro tento svět.

„Náboženství vnějších forem je přitažlivé pro neobnovené srdce. Nádherná a obřadnost katolické bohoslužby mají svůdnou, omamující moc, jíž je mnohých oklamáno; a ti pak začnou pohlížet na římskou církev jako na samu bránu nebes. Jen ti, kdo pevně postavili své nohy na základ pravdy a jejichž srdce byla obnovena Duchem Božím, jsou odolní vůči jejímu vlivu. Tisíce těch, kdo nemají zkušenostní poznání Krista, budou svedeny k tomu, aby přijaly formy zbožnosti bez její moci. Právě takové náboženství si zástupy přejí.“

„Nárok církve na právo udělovat odpuštění vede katolíka k tomu, že se cítí být oprávněn hřešit; a obřad zpovědi, bez něhož není její odpuštění udělováno, rovněž směřuje k tomu, že dává volnost zlu. Ten, kdo kleká před padlým člověkem a ve zpovědi odhaluje tajné myšlenky a představy svého srdce, ponižuje své lidství a znehodnocuje každý ušlechtilý podnět své duše. Tím, že knězi — bloudícímu, hříšnému smrtelníku, a až příliš často zkaženému vínem a nestřídmostí — odhaluje hříchy svého života, snižuje svou mravní úroveň a v důsledku toho se poskvvrňuje. Jeho představa o Bohu je snížena na podobnost padlého lidstva, neboť kněz stojí jako zástupce Boha. Toto ponižující vyznávání člověka člověku je tajným pramenem, z něhož vzešla velká část zla, jež poskvvrňuje svět a připravuje jej k závěrečnému zničení. A přece tomu, kdo miluje požitkářství, je příjemnější vyznávat se spolu-smrtelníkovi, než otevřít svou duši Bohu. Lidské přirozenosti je milejší konat pokání než zřít se hříchu; je snazší umrtvovat tělo žínící, kopřivami a odírajícími řetězy než ukřižovat tělesné žádosti. Těžké je jho, které je tělesné srdce ochotno nést, jen aby se nemuselo sklonit pod jho Kristovo.“

„Mezi církví římskou a židovskou církví v době prvního příchodu Krista je nápadná podobnost. Zatímco Židé tajně pošlapávali každou zásadu Božího zákona, navenek byli přísní v zachovávaní jeho předpisů a zatěžovali jej požadavky a tradicemi, které činily poslušnost bolestnou a obtížnou. Jako Židé prohlašovali, že mají úctu k zákonu, tak i romanisté tvrdí, že mají v úctě kříž. Vyvyšují symbol Kristova utrpení, zatímco svým životem zapírají Toho, jež

představuje.“

„Papeženci umísťují kříže na své kostely, na své oltáře i na svá roucha. Všude je vidět znamení kříže. Všude je navenek ctěn a vyvyšován. Avšak Kristovo učení je pohřbeno pod masou nesmyslných tradic, falešných výkladů a přísných požadavků. Slova Spasitele o zaslepených Židech se s ještě větší silou vztahují na vůdce římskokatolické církve: ‚Svazují těžká břemena a obtížně snesitelná a kladou je lidem na ramena; sami se jich však nechtějí dotknout ani jedním prstem.‘ Matouš 23,4. Svědomité duše jsou udržovány v neustálé hrůze ze strachu před hněvem uraženého Boha, zatímco mnozí církevní hodnostáři žijí v přepychu a smyslných rozkoších.“

„Uctívání obrazů a relikvií, vzývání svatých a vyvyšování papeže jsou prostředky satana, jimiž odvádí mysl lidí od Boha a od Jeho Syna. Aby přivodil jejich záhubu, snaží se odvrátit jejich pozornost od Toho, skrze něhož jedině mohou nalézt spásu. Povede je k jakémukoli předmětu, který může být postaven na místo Toho, jenž řekl: ‚Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vám dám odpočinutí.‘ Matouš 11,28.“

„Satanovým neustálým úsilím je zkreslovat Boží charakter, povahu hříchu i skutečné otázky, o něž jde ve velkém sporu. Jeho sofistika zmenšuje závaznost Božího zákona a dává lidem volnost k hřešení. Zároveň je vede k tomu, aby chovali falešné představy o Bohu, takže na Něho hledí se strachem a nenávistí spíše než s láskou. Krutost vlastní jeho vlastnímu charakteru je připisována Stvořiteli; ztělesňuje se v náboženských systémech a projevuje se ve způsobech uctívání. Tak jsou lidské mysli zaslepovány a Satan si je zajišťuje jako své nástroje k vedení boje proti Bohu. Zvrácenými představami o Božích vlastnostech byly pohanště národy svedeny k víře, že k získání přízně Božstva jsou nezbytné lidské oběti; a pod různými formami modlářství byly páčány strašlivé krutosti.“

„Římskokatolická církev, spojující formy pohanství a křesťanství a, podobně jako pohanství, překrucující Boží charakter, se uchýlila k neméně krutým a odporným praktikám. Ve dnech nadvlády Říma existovaly nástroje mučení, aby vynutily souhlas s jejími naukami. Pro ty, kdo nechtěli uznat její nároky, tu byla hranice. Docházelo k masakrům v takovém rozsahu, který nebude nikdy znám, dokud nebude zjeven při soudu. Církevní hodnostáři pod vedením satana, svého pána, studovali, jak vynalézt prostředky, jež by způsobily co největší možné utrpení, aniž by ukončily život oběti. V mnoha případech byl tento pekelný postup opakován až k nejzazší hranici lidské odolnosti, dokud příroda nevzdala zápas a trpící nepřivítal smrt jako sladké vysvobození.“

„Takový byl úděl odpůrců Říma. Pro své stoupence měla kázeň biče, vysilujícího hladu a tělesných askezí v každé myslitelné, srdce svírající podobě. Aby kající získali přízeň nebes, přestupovali Boží zákony tím, že porušovali zákony přírody. Byli vedeni k tomu, aby přerвали svazky, které On utvořil k požehnání a obveselení pozemské pouti člověka. Hřbitov obsahuje miliony obětí, které strávily svůj život marným úsilím podmanit si své přirozené city, potlačit jako Bohu urážlivou každou myšlenku a každý pocit soucitu se svými bližními.

„Přejeme-li si porozumět odhodlané krutosti satana, projevované po staletí nikoli mezi těmi, kteří o Bohu nikdy neslyšeli, nýbrž v samém srdci a po celé šíři křesťanstva, stačí nám

pohlédnout na dějiny římského katolicismu. Prostřednictvím tohoto mamutího systému klamu dosahuje kníže zla svého cíle: uvádí Boha v pohanění a člověka do bída. A když vidíme, jak se mu daří přestrojovat se a vykonávat své dílo skrze představitele církve, můžeme lépe pochopit, proč chová k Bibli tak velikou nevraživost. Je-li tato Kniha čtena, zjeví se Boží milosrdenství a láska; bude zřejmé, že On na lidi neukládá žádná z těchto těžkých břemen. Vše, co žádá, je zkroušené a kající srdce, pokorný, poslušný duch.“

„Kristus nedává ve svém životě mužům ani ženám žádný příklad k tomu, aby se uzavírali v klášterech, aby se tak stali způsobilými pro nebe. Nikdy neučil, že láska a soucit musejí být potlačovány. Srdce Spasitele přetévalo láskou. Čím více se člověk přibližuje mravní dokonalosti, tím citlivější jsou jeho pocity, tím pronikavěji vnímá hřích a tím hlubší je jeho soucit s trpícími. Papež tvrdí, že je Kristovým náměstkem; ale jak ob stojí jeho povaha ve srovnání s povahou našeho Spasitele? Bylo někdy o Kristu známo, že by posílal lidi do žaláře nebo na mučidla proto, že mu nevzdávali poctu jako Králi nebes? Bylo kdy slyšet jeho hlas, jak odsuzuje k smrti ty, kdo ho nepřijali? Když jím lidé z jedné samařské vesnice pohrdli, apoštol Jan se naplnil rozhořčením a zeptal se: ‚Pane, chceš, abychom přikázali, aby sestoupil oheň z nebe a zahubil je, jako to učinil Eliáš?‘ Ježíš pohlédl na svého učedníka se soucitem, pokáral jeho tvrdého ducha a řekl: ‚Syn člověka nepřišel lidské životy zahubit, ale zachránit.‘ Lukáš 9,54.56. Jak odlišný od ducha zjeveného Kristem je duch toho, kdo se prohlašuje za jeho náměstka.“

„Římská církev se nyní světu představuje v líbivé podobě a omluvami zakrývá své dějiny strašlivých krutostí. Oděla se do roucha podobného Kristu, avšak nezměnila se. Každá zásada papežství, která existovala v minulých věcích, existuje i dnes. Učení vytvořená v nejtemnějších dobách jsou stále zastávána. Ať se nikdo neklame. Papežství, které jsou protestanté dnes tak ochotni ctít, je totéž, které vládlo světu ve dnech reformace, kdy povstali Boží muži a s nasazením vlastního života odhalovali jeho nepravost. Má tutěž pýchu a domýšlivé nárokování, které panovačně vládlo nad králi a knížaty a přisvojovalo si výsady Boží. Jeho duch není dnes o nic méně krutý a despotický než tehdy, když potlačovalo lidskou svobodu a zabíjelo svaté Nejvyššího.“

„Papežství je právě tím, o němž proroctví prohlásilo, že jím bude: odpadnutím posledních časů. 2 Tesaloniickým 2,3.4. Součástí jeho politiky je přijímat takovou podobu, která nejlépe napomůže dosažení jeho cíle; avšak pod proměnlivým zjevem chameleóna skrývá neměnný jed hada. ‚Víra nemá být zachovávána vůči kacířům ani vůči osobám podezřelým z kacířství‘ (Lenfant, svazek 1, strana 516), prohlašuje. Má být tato mocnost, jejíž záznam po tisíc let je psán krví svatých, nyní uznána jako součást církve Kristovy?“

„Není bezdůvodné, že se v protestantských zemích objevilo tvrzení, že katolicismus se od protestantismu liší méně než v dřívějších dobách. Došlo ke změně; avšak ta změna není v papežství. Katolicismus se skutečně v mnohém podobá protestantismu, který dnes existuje, protože protestantismus od dnů reformátorů tak velmi zdegeneroval.

„Protože protestantské církve usilovaly o přízeň světa, oslepila jejich oči falešná láska. Nevidí, že pokládat za správné smýšlet dobře o všem zlém znamená, že jako nevyhnutelný důsledek nakonec uvěří zlému o všem dobrém. Namísto toho, aby stály na obranu víry jednou provždy

předané svatým, nyní se, jakoby, Římu omlouvají za svůj nelaskavý úsudek o něm a prosí o odpuštění za svou bigotnost.“

„Velká skupina lidí, dokonce i z těch, kdo hledí na římský katolicismus bez přízně, spatřuje jen malé nebezpečí v jeho moci a vlivu. Mnozí tvrdí, že intelektuální a mravní temnota převládající během středověku napomáhala šíření jeho dogmat, pověr a útisku a že vyšší vzdělanost moderní doby, všeobecné rozšíření poznání a vzrůstající liberálnost v náboženských otázkách vylučují obnovení nesnášenlivosti a tyranie. Sama myšlenka, že by v tomto osvětleném věku mohl nastat takový stav věcí, bývá zesměšňována. Je pravda, že na toto pokolení svítí velké světlo, intelektuální, mravní i náboženské. Na otevřené stránky svatého Božího slova bylo vylito nebeské světlo pro celý svět. Je však třeba pamatovat na to, že čím větší je udělené světlo, tím větší je temnota těch, kdo je překrucují a odmítají.“

„Modlitební studium Bible by protestantům odhalilo skutečnou povahu papežství a vedlo by je k tomu, aby se ho štítily a vyhýbali se mu; avšak mnozí jsou tak moudří ve své vlastní domýšlivosti, že necítí potřebu pokorně hledat Boha, aby byli uvedeni do pravdy. Ačkoli se chlubí svým osvětlením, neznají ani Písma, ani moc Boží. Musejí mít nějaký prostředek, jímž by utišili své svědomí, a hledají to, co je nejméně duchovní a pokořující. To, po čem touží, je způsob, jak zapomenout na Boha, který by se vydával za způsob, jak si Ho připomínat. Papežství je dobře uzpůsobeno k tomu, aby vyhovělo potřebám všech takových. Je připraveno pro dvě třídy lidstva, zahrnující téměř celý svět — pro ty, kdo by chtěli být spaseni svými zásluhami, i pro ty, kdo by chtěli být spaseni ve svých hříších. V tom spočívá tajemství jeho moci.“

„Ukázalo se, že doba veliké intelektuální temnoty byla příznivá úspěchu papežství. Teprve se ještě prokáže, že doba velikého intelektuálního světla je jeho úspěchu právě tak příznivá. V minulých věcích, kdy lidé byli bez Božího slova a bez poznání pravdy, měli oči zavázané a tisíce jich byly polapeny do léčky, aniž by viděly síť rozprostřenou u jejich nohou. V tomto pokolení je mnoho takových, jejichž zrak je oslněn září lidských spekulací, „vědy lživě tak řečené“; nerozeznávají síť a vstupují do ní stejně ochotně, jako by měli zavázané oči. Bůh určil, aby rozumové schopnosti člověka byly pokládány za dar od jeho Stvořitele a aby byly užívány ve službě pravdy a spravedlnosti; avšak když je pěstována pýcha a ctižádost a lidé vyvyšují své vlastní teorie nad Boží slovo, tehdy může inteligence napáchat větší škodu než nevědomost. Tak se falešná věda přítomné doby, jež podkopává víru v Bibli, ukáže právě tak úspěšnou při připravování cesty k přijetí papežství s jeho přitažlivými formami, jako bylo zadržování poznání při otevírání cesty k jeho vzestupu v dobách temna.“

„V hnutích, která nyní ve Spojených státech probíhají s cílem zajistit církevním institucím a zvyklostem podporu státu, jdou protestanti ve stopách papeženců. Ba co víc, otevírají papežství dveře k tomu, aby v protestantské Americe znovu nabylo nadvlády, kterou ztratilo ve Starém světě. A to, co tomuto hnutí dodává ještě větší význam, je skutečnost, že hlavním zamýšleným cílem je vynucování zachovávání neděle — zvyku, který pochází z Říma a který si on činí nárok jako na znamení své autority. Je to duch papežství — duch přizpůsobování se světským zvykům, úcta k lidským tradicím nad přikázání Boží — jenž proniká protestantské církve a vede je k tomu, aby vykonaly totéž dílo povyšování neděle, jaké před nimi vykonalo

papežství.“

„Chce-li čtenář porozumět prostředkům, jichž bude užito v brzy nastávajícím zápasu, stačí, aby sledoval záznam o prostředcích, které Řím používal k těmto cílům v minulých věcích. Chce-li vědět, jak budou papeženci a protestanti ve svém sjednocení jednat s těmi, kdo odmítají jejich dogmata, necht' pohlédne na ducha, kterého Řím projevoval vůči sobotě a jejím obhájčům.“

„Královské výnosy, všeobecné koncily a církevní nařízení podporovaná světskou mocí byly těmi kroky, jimiž pohanský svátek dosáhl svého čestného postavení v křesťanském světě. Prvním veřejným opatřením, které vynucovalo zachovávání neděle, byl zákon vydaný Konstantinem. (A.D. 321) Tento edikt požadoval, aby obyvatelé měst odpočívali v „ctihodný den slunce“, avšak venkovanům dovoľoval pokračovat v jejich zemědělských pracích. Ačkoli to byl ve skutečnosti pohanský zákon, císař jej prosazoval po svém formálním přijetí křesťanství.“

„Protože se královský mandát neukázal být dostatečnou náhradou za božskou autoritu, Eusebios, biskup, který vyhledával přízeň knížat a byl zvláštním přítelem a pochlebňákem Konstantina, vznesl tvrzení, že Kristus přenesl sobotu na neděli. Na důkaz této nové nauky nebylo předloženo ani jediné svědectví Písma. Sám Eusebios bezděčně přiznává její nepravdivost a ukazuje na skutečné původce této změny. „Všechny věci,“ říká, „které bylo povinností činit v sobotu, tyto jsme přenesli na Den Páně.“ — Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, strana 538. Avšak argument pro neděli, jakkoli byl bez jakéhokoli základu, posloužil k tomu, aby dodal lidem smělost pošlapávat sobotu Páně. Všichni, kdo toužili po úctě světa, přijali tento oblíbený sváteční den.“

„Když bylo papežství pevně ustaveno, dílo vyvyšování neděle pokračovalo. Po určitou dobu se lidé věnovali zemědělské práci, když se neúčastnili bohoslužeb, a sedmý den byl stále považován za sobotu. Avšak pozvolna byla skutečně změna. Těm, kdo zastávali svatý úřad, bylo zakázáno v neděli vynášet rozsudek v jakémkoli občanském sporu. Brzy nato bylo všem osobám, bez ohledu na postavení, nařízeno zdržet se běžné práce pod trestem pokuty pro svobodné a bičování v případě služebníků. Později bylo ustanoveno, že bohatí mají být potrestáni ztrátou poloviny svého majetku; a nakonec, budou-li i nadále zatvrzelí, mají být učiněni otroky. Nižší vrstvy měly trpět doživotním vyhnáním.“

„K podpoře byly povolány i zázraky. Mezi jinými divy se vyprávělo, že když jeden rolník, který se chystal v neděli orat své pole, čistil svůj pluh železem, přilnulo mu to železo pevně k ruce a po dva roky je s sebou nosil, k své nesmírně veliké bolesti a hanbě.“ — Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord's Day, strana 174.

„Později papež vydal pokyny, aby farní kněz napomínal přestupníky neděle a vybízel je, aby chodili do kostela a odříkávali své modlitby, aby tím na sebe i na své sousedy nevalili nějaké veliké neštěstí. Jeden církevní sněm předložil argument, tak široce užívaný, dokonce i protestanty, že protože byli někteří lidé zasaženi bleskem, když v neděli pracovali, musí to být sabat. „Je zřejmé,“ pravili preláti, „jak veliké bylo Boží zalíbení v jejich zanedbávání tohoto dne.“ Poté byla vznesena výzva, aby kněží a kazatelé, králové a knížata i všichni věrní lidé, vynaložili veškeré své úsilí a péči, aby tomuto dni byla navrácena jeho čest a aby byl pro čest

křesťanství v budoucnu zbožněji zachovávan.‘ —Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord’s Day, strana 271.“

Jelikož se usnesení koncilů ukázala jako nedostačující, byly světské úřady žádány, aby vydaly edikt, který by zasel hrůzu do srdcí lidu a přinutil jej zdržet se v neděli práce. Na synodě konané v Římě byla všechna předchozí rozhodnutí znovu potvrzena s větší důrazností a slavnostností. Byla také začleněna do církevního práva a vymáhána občanskými úřady téměř v celém křesťanstvu. (Viz Heylyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)

„Přesto nepřítomnost biblické autority pro zachovávání neděle působila nemalé rozpaky. Lidé zpochybňovali právo svých učitelů odložit stranou výslovné prohlášení Jehovy: ‚Sedmý den jest sobota Hospodina, tvého Boha,‘ aby vzdávali čest dni slunce. Aby byl nahrazen nedostatek biblického svědectví, bylo zapotřebí jiných prostředků. Horlivý zastánce neděle, který ke konci dvanáctého století navštívil anglické církve, narazil na odpor věrných svědků pravdy; a jeho úsilí bylo tak bezvysledné, že na čas opustil zemi a hledal nějaký prostředek, jak své učení prosadit. Když se vrátil, byl tento nedostatek odstraněn a ve své další činnosti se setkal s větším úspěchem. Přinesl s sebou svitek, který měl údajně pocházet od samého Boha a který obsahoval potřebný příkaz k zachovávání neděle spolu s hroznými hrozbami, jež měly nahnat strach neposlušným. O tomto vzácném dokumentu — právě tak podlép padělků jako o ustanovení, které podporoval — se tvrdilo, že spadl z nebe a byl nalezen v Jeruzalémě, na oltáři sv. Simeona na Golgotě. Ve skutečnosti však byl zdrojem, odkud vzešel, papežský palác v Římě. Podvody a falzifikáty k podpoře moci a rozkvětu církve byly v každé době papežskou hierarchií pokládány za dovolené.“

„Svitky zakazovaly pracovat od deváté hodiny, tedy od třetí hodiny odpolední v sobotu, až do východu slunce v pondělí; a o jejich autoritě se prohlašovalo, že byla potvrzena mnoha zázraky. Bylo hlášeno, že osoby pracující po stanovené hodině byly stíženy ochrnutím. Jeden mlynář, který se pokusil semlít své obilí, spatřil, že místo mouky vytryskl proud krve, a mlýnské kolo se zastavilo navzdory silnému proudu vody. Žena, která vložila těsto do pece, je po vyjmutí našla syrové, ačkoli pec byla velmi horká. Jiná, která měla v devátou hodinu těsto připravené k pečení, ale rozhodla se je odložit až na pondělí, zjistila následujícího dne, že bylo božskou mocí utvořeno v bochníky a upečeno. Muž, který v sobotu po deváté hodině pekl chléb, zjistil, když jej příštího rána rozlomil, že z něho vytryskla krev. Takovými absurdními a pověřivými smyšlenkami se zastánci neděle snažili ustanovit její posvátnost. (Viz Roger de Hoveden, Annals, sv. 2, s. 526–530.)“

„Ve Skotsku, stejně jako v Anglii, byla větší úcta k neděli zajištěna tím, že s ní byla spojena část starobylého sabatu. Doba, která měla být zachovávána jako svatá, se však lišila. Nařízení skotského krále prohlašovalo, že ‚sobota od dvanácti hodin v poledne má být pokládána za svatou‘ a že nikdo se od té doby až do pondělního rána nemá zabývat světskými záležitostmi.—Morer, strany 290, 291.

„Ale navzdory veškerému úsilí ustavit posvátnost neděle sami papeženci veřejně přiznávali božskou autoritu soboty a lidský původ ustanovení, jímž byla nahrazena. V šestnáctém století papežský koncil výslovně prohlásil: ‚Všichni křesťané ať pamatují, že sedmý den byl posvěcen Bohem a že byl přijat a zachovávan nejen Židy, ale i všemi ostatními, kteří se hlásí k uctívání

Boha; ačkoli my křesťané jsme jejich sobotu změnili v Den Páně.‘ — Tamtéž, strany 281, 282. Ti, kdo zasahovali do Božího zákona, nebyli neznalí povahy svého jednání. Vědomě se stavěli nad Boha.

„Výmluvný příklad římské politiky vůči těm, kdo s ní nesouhlasí, byl podán v dlouhém a krvavém pronásledování valdenů, z nichž někteří zachovávali sobotu. Jiní trpěli podobným způsobem pro svou věnost čtvrtému přikázání. Dějiny církve v Etiopii a Habeši jsou obzvláště významné. Uprostřed temnoty temného středověku byli křesťané ve střední Africe ztraceni z dohledu a světem zapomenuti a po mnohá staletí požívali svobody při vykonávání své víry. Nakonec se však Řím o jejich existenci dozvěděl a císař Habeše byl brzy sveden k uznání papeže za Kristova náměstka. Následovaly i další ústupky.

„Byl vydán edikt, který pod nejprísnejšími tresty zakazoval zachovávání soboty. (Viz Michael Geddes, Church History of Ethiopia, strany 311, 312.) Avšak papežská tyranie se brzy stala jhem tak tíživým, že se Habešané rozhodli je setřást ze svých šíjí. Po strašném zápase byli římsí katolíci vypuzeni z jejich panství a starobylá víra byla obnovena. Církve se radovaly ze své svobody a nikdy nezapomněly na lekci, kterou se naučily o klamu, fanatismu a despotické moci Říma. Ve své osamocené říši byly spokojeny, že mohou zůstat stranou, neznámy ostatnímu křesťanstvu.“

„Církve v Africe zachovávaly sobotu tak, jak ji zachovávala papežská církev před svým úplným odpadnutím. Zatímco zachovávaly sedmý den v poslušnosti vůči Božímu přikázání, zdržovaly se práce v neděli v souladu se zvykem církve. Když Řím získal nejvyšší moc, pošlapal Boží sobotu, aby vyvýšil svou vlastní; avšak církve v Africe, skryté po téměř tisíc let, neměly na tomto odpadnutí podíl. Když se dostaly pod nadvládu Říma, byly přinuceny odložit pravou sobotu a vyvýšit falešný sabat; avšak jakmile znovu nabyly své nezávislosti, navrátily se k poslušnosti čtvrtému přikázání.“

„Tyto záznamy minulosti jasně odhalují nepřítelství Říma vůči pravému sabatu a vůči těm, kdo jej hájí, i prostředky, jichž užívá k počtení ustanovení, které sama vytvořila. Slovo Boží učí, že tyto výjevy se mají opakovat, až se římsí katolíci a protestanti spojí k vyvýšení neděle.

„Prorocství 13. kapitoly Zjevení prohlašuje, že mocnost představovaná šelmou s rohy podobnými beránčím přiměje ‚zemi i obyvatele její‘, aby se klaněli papežství — zde symbolizovanému šelmou ‚podobnou pardálu‘. Šelma se dvěma rohy má také říkat ‚těm, kteří přebývají na zemi, aby učinili obraz šelmě‘; a dále má přikázat všem, ‚malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům,‘ aby přijali znamení šelmy. Zjevení 13,11–16. Bylo ukázáno, že Spojené státy jsou mocností představovanou šelmou s rohy podobnými beránčím a že toto prorocství se naplní, až Spojené státy budou vynucovat zachovávání neděle, na něž si Řím činí nárok jako na zvláštní uznání své svrchovanosti. Avšak v tomto vzdávání pocty papežství nebudou Spojené státy osamoceny. Vliv Říma v zemích, které kdysi uznávaly jeho nadvládu, má dosud daleko k tomu, aby byl zničen. A prorocství předpovídá obnovení jeho moci. ‚I viděl jsem jednu z jeho hlav jako k smrti raněnou; ale smrtelná rána jeho uzdravena jest. A divila se všecka země za šelmou.‘ Verš 3. Způsobení smrtelné rány ukazuje na pád papežství v roce 1798. Poté, praví prorok, ‚smrtelná rána jeho uzdravena jest. A divila se všecka země za šelmou.‘ Pavel jasně uvádí, že ‚člověk hříchu‘ bude trvat až do druhého

příchodu. 2 Tesalonickým 2,3–8. Až do samého závěru času bude pokračovat v díle svodu. A zjevovatel také prohlašuje, opět s odkazem na papežství: ‚A budou se jí klaněti všickni obyvatelé země, jejichž jména nejsou zapsána v knize života.‘ Zjevení 13,8. Jak ve Starém, tak v Novém světě bude papežství přijímat pocty v účtě prokazované ustanovení neděle, které spočívá výhradně na autoritě římské církve.“

„Od poloviny devatenáctého století předkládají studenti proroctví ve Spojených státech toto svědectví světu. V událostech, které se nyní odehrávají, je patrný rychlý postup k naplnění této předpovědi. U protestantských učitelů se objevuje stejný nárok na božskou autoritu pro zachovávání neděle a stejný nedostatek biblických důkazů jako u papežských vůdců, kteří si vymýšleli zázraky, aby jimi nahradili Boží přikázání. Tvzení, že Boží soudy dopadají na lidi pro porušování nedělní soboty, bude opakováno; již nyní se je začíná naléhavě prosazovat. A hnutí k vynucení zachovávání neděle rychle nabývá na síle.“

„Podivuhodná je římská církev ve své prozíravosti a vychytralosti. Dovede rozpoznat, co má přijít. Vyčkává svého času, neboť vidí, že protestantské církve jí vzdávají hold tím, že přijímají falešnou sobotu, a že se jí připravují vynucovat právě těmi prostředky, jichž ona sama užívala v minulých dobách. Ti, kdo odmítají světlo pravdy, budou ještě hledat pomoc této samozvané neomylné moci, aby vyvýšili ustanovení, které od ní vzešlo. Jak ochotně přijde protestantům v tomto díle na pomoc, není nesnadné si domyslet. Kdo rozumí lépe než papežští vůdcové tomu, jak jednat s těmi, kdo jsou vůči církvi neposlušní?“

„Římskokatolická církev se všemi svými rozvětveními po celém světě tvoří jednu rozlehlou organizaci podřízenou kontrole papežského stolce a určenou k tomu, aby sloužila jeho zájmům. Její miliony členů ve všech zemích světa jsou poučovány, aby se považovaly za vázané věrností papeži. Ať je jejich národnost či vláda jakákoli, mají pokládat autoritu církve za vyšší než všechny ostatní. Ačkoli mohou složit přísahu, kterou se zavazují k věrnosti státu, přece za tím stojí slib poslušnosti Římu, který je zprošťuje každého závazku odporujícího jeho zájmům.“

„Dějiny vydávají svědectví o jejích obratných a vytrvalých snahách vetřít se do záležitostí národů; a jakmile získala opěrný bod, prosazovat své vlastní cíle, i za cenu zkázy knížat i lidu. Roku 1204 papež Inocenc III. vymohl na Petrovi II., králi aragonském, tuto mimořádnou přísahu: ‚Já, Petr, král Aragonců, vyznávám a slibuji, že budu navždy věrný a poslušný svému pánu, papeži Inocenci, jeho katolickým nástupcům a římské církvi, a že budu své království věrně zachovávat v jeho poslušnosti, hájit katolickou víru a pronásledovat heretickou zvrácenost.‘ —John Dowling, The History of Romanism, b. 5, ch. 6, sec.

„55. To je v souladu s tvrzeními týkajícími se moci římského pontifika, že je pro něho zákonné sesazovat císaře‘ a ‚že může poddané zprostit jejich věrnosti vůči nespravedlivým vládcům‘.“ — Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, pozn. 17.

„A nechť se pamatuje, že Řím se chlubí tím, že se nikdy nemění. Zásady Řehoře VII. a Inocence III. jsou dosud zásadami římskokatolické církve. A kdyby jen měla moc, uváděla by je v praxi dnes se stejnou rozhodností jako v minulých staletích. Protestanti jen málo tuší, co činí, když navrhuji přijmout pomoc Říma v díle povýšení neděle. Zatímco usilují o uskutečnění

svého záměru, Řím směřuje k opětovnému nastolení své moci, k znovuzískání své ztracené nadvlády. Jakmile bude ve Spojených státech jednou ustanovena zásada, že církev může používat nebo ovládat moc státu; že náboženské obřady mohou být vynucovány světskými zákony; zkrátka, že autorita církve a státu má panovat nad svědomím, bude triumf Říma v této zemi zajištěn.“

„Boží slovo podalo varování před hrozícím nebezpečím; bude-li toho nedbáno, protestantský svět pozná, jaké jsou skutečné záměry Říma, teprve tehdy, až bude příliš pozdě uniknout z léčky. Ona tiše roste v moc. Její nauky uplatňují svůj vliv v zákonodárných síních, v církvích i v srdcích lidí. Vrší své vznešené a mohutné stavby, v jejichž skrytých zákoutích se budou opakovat její někdejší pronásledování. Skrytě a nepozorovaně posiluje své síly, aby prosadila své vlastní cíle, až přijde čas zasadit úder. Po čem jedině touží, je výhodné postavení, a to se jí již dostává. Brzy uvidíme a pocítíme, jaký je záměr římského živlu. Kdokoli uvěří Božímu slovu a bude je poslouchat, přivolá tím na sebe potupu a pronásledování.“ The Great Controversy, 563–581.